

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1828	Κυρ. πρὸ Χρ. Γεννήσεως (Ἑβρ. 11,9-10,32-40) 22 Δεκεμβρίου 2013	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ πίστι τοῦ Ἀβραάμ

«Πίστει παρώκησεν Ἀβραάμ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἀλλοτρίαν, ἐν σκηναῖς κατοικήσας μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς» (Ἑβρ. 11,9)

Ἡ σημερινὴ Κυριακὴ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως. Οἱ ἅγιοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας «οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι» ὥρισαν, ὁ ἀπόστολος καὶ τὸ εὐαγγέλιο σήμερα νὰ εἶνε σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τῆς μεγάλης ἐορτῆς. Καὶ τὰ δύο ἀναγνώσματα περιέχουν **πολλὰ ἑβραϊκὰ ὀνόματα** (πατριάρχων, προφητῶν, κριτῶν, βασιλέων, στρατηγῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν). Ἀποτελοῦν μία ἀλυσίδια μὲ πρῶτο κρίκο τὸν Ἀδὰμ καὶ τελευταῖο τὸν δίκαιο Ἰωσήφ, μία ἱστορία χιλιετιῶν. Στὸ μακρὸ αὐτὸ διάστημα οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου καὶ λαχταροῦσαν πότε θὰ γεννηθῆ ὁ Σωτῆρας.

Κάθε ὄνομα πού ἀκούσαμε ἔχει μία ἱστορία. Θὰ χρειάζοταν ὥρα πολλὴ γιὰ νὰ ἐξιστορήσουμε τὴν ἱστορία ὄλων αὐτῶν τῶν προσώπων. «Ἐπιλείπει με ὁ χρόνος διηγούμενον» (Ἑβρ. 11,32) τὰ ἠρωικὰ κατορθώματα τῶν ἐνδόξων αὐτῶν μορφῶν τῆς παλαιᾶς διαθήκης. Γι' αὐτὸ θὰ πάρουμε ἓνα μόνο ὄνομα, τὸ ὄνομα τοῦ **Ἀβραάμ**.

Ἀβραάμ! ἓνας κόσμος ὀλόκληρος, ἀστὲρι πρῶτου μεγέθους. Κύριο γνώρισμα τῆς μεγάλης αὐτῆς φυσιογνωμίας τῆς παλαιᾶς διαθήκης εἶνε ἡ πίστι, ἡ **πίστι στὸν ἀληθινὸ Θεό**.

Πίστευε ὁ Ἀβραάμ. Κ' ἐμεῖς πιστεύουμε, θὰ πῆτε. Ἀσφαλῶς. Ἀλλὰ πίστι ἀπὸ πίστι διαφέρει. Ἄλλο πίστι τοῦ Ἀβραάμ καὶ ἄλλο πίστι δική μας· διαφέρει ὅσο ἓνας νεκρὸς ἀπὸ ἓνα ζωντανό. Ἡ πίστι τοῦ Ἀβραάμ δὲν ἦταν νεκρὴ· ἦταν πίστι ζωντανή, θερμουργός, ἐνεργής. «Πιστεύεις;» – δὲν ἐρωτῶ ἐγώ, ἐρωτᾷ ὁ ἅγιος Ἰακώβος ὁ ἀδελφός. Ἐὰν πιστεύης, τὴν πίστι σου δὲν θὰ τὴ δείξης οὔτε μὲ τοὺς πολλοὺς σταυροὺς οὔτε μὲ τὰ πολλὰ κεριὰ οὔτε μὲ τὰ λόγια πού λές ἢ τὰ βιβλία καὶ περιοδικὰ πού διαβάζεις. Καλὰ καὶ ἅγια αὐτά, ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν. Πιστεύεις; «**δεῖξόν μοι τὴν πίστιν σου ἐκ**

τῶν ἔργων σου», δεῖξε μου τὴν πίστι σου ἀπὸ τὰ ἔργα σου (Ἰακ. 2,18), πού πρέπει νὰ ἔχουν ὅλα τὴ σφραγίδα τῆς ἀρετῆς, τῆς τελειότητος, τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἔτσι ἔδειξε ὁ Ἀβραάμ τὴν πίστι του, «**ἐκ τῶν ἔργων**» του. Ἄς θεωρήσουμε, ἀγαπητοί μου, τὸν Ἀβραάμ σὰν ἓνα λαμπρὸ ἀστὲρι πού ἀκτινοβολοῦσε μέσα στὸ σκοτάδι καὶ ἄς δοῦμε **μερικὲς ἀκτῖνες** του.

● Ἡ πίστι τοῦ Ἀβραάμ φάνηκε ἀπὸ τὴν **τελεία ὑπακοὴ στὸ Θεό**. Ἐζήσθη δύο χιλιάδες χρόνια προτοῦ ν' ἀνατείλῃ τὸ ἄστρο τῆς Βηθλεέμ καὶ πατρίδα του ἦταν ἡ Μεσοποταμία. Μεγάλωσε σὲ περιβάλλον ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ εἰδωλολατρικό· ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, τ' ἀδέρφια, οἱ συγγενεῖς του ἦταν ὅλοι εἰδωλολάτρες, λάτρευαν τὰ εἰδῶλα. Καὶ μιὰ μέρα ἄκουσε φωνὴ μεγάλη πού τοῦ ἔλεγε· Ἀβραάμ, «**ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου...**», νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν τόπο πού γεννήθηκες, «**καὶ δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω**», ἔλα ἐκεῖ πού θὰ σοῦ πῶ (Γέν. 12,1). Τὸν διέταζε ὁ Θεὸς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πατριό ἔδαφος καὶ τὸ περιβάλλον του, καὶ νὰ πάῃ σὲ μιὰ χώρα μακρινὴ πού ἀπεῖχε πεντακόσα καὶ πλέον χιλιόμετρα. Διαταγὴ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐντολὴ αὐτὴ ἦταν εὐκόλη; Ἐμεῖς σήμερα ἔχουμε δίπλα μας τὴν ἐκκλησιά, δὲν ἀπέχει παρὰ λίγα βήματα, καὶ ὁμως οἱ πολλοὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ διανύσουν τὸ μικρὸ αὐτὸ διάστημα· ὁ Ἀβραάμ διήνυσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πεντακόσα χιλιόμετρα, γιὰτὶ πίστευε στὸ Θεό. Ἦταν εὐκόλο αὐτό; Εἶνε εὐκόλο ν' ἀφήσῃ κανεὶς τὸ σπίτι του, τὴν οἰκογένειά του, τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους του, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ τόπου του; Ὁ Ἀβραάμ ὁμως ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκατέλειψε. Ὑπήκουσε στὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς, ἀδελφοί, ὑπακούουμε ἔτσι στὶς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου;...

● Ἡ πίστις τοῦ Ἀβραάμ φάνηκε ἀκόμη ἀπὸ τὴν **ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη** πού ἔδειξε στὸ Θεό. Ἦταν ἄτεκνος, παιδί δὲν εἶχε. Ἡ γυναῖκα του

ἡ Σάρρα ἦταν στεῖρα, λέει ἡ Γραφή, καὶ προχωρημένη στὴν ἡλικία (βλ. Γέν. 16,1-18, 11)· ἐνενήντα περὶπου ἐτῶν αὐτὴ καὶ ἑκατὸ ὁ Ἀβραάμ (βλ. βλ. 17,17), σὲ κατάστασι δηλαδὴ ποὺ τὰ πάντα εἶνε νεκρά. Ἄν μπορῆ ἀπὸ βράχο νὰ βγῆ λουλούδι, μπορεῖ κι ἀπὸ τὰ σπλάχνα μιᾶς γριᾶς γυναίκας νὰ γεννηθῆ παιδί. Καὶ ὅμως, στὴν ἡλικία αὐτὴ ὁ Θεὸς εἶπε· Ἀβραάμ, θὰ γεννήσης παιδί (βλ. βλ. 17,16). Καὶ ὁ Ἀβραάμ πίστεψε ἀκλόνητα στὸ λόγο αὐτό, καὶ εἶδε τὸ θαῦμα· εἶδε μέσα ἀπὸ στεῖρες λαγόνες, ἀπὸ μήτρα ἄγονη, ἀπὸ τὰ ξηρὰ ἐκεῖνα βράχια, νὰ βγαίνη ἄνθος ὑπέροχο, ὁ Ἰσαάκ.

● Εἶχε πίστι ὁ Ἀβραάμ, τὸ ἔδειξε μὲ τὴν ὑπακοὴ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη του στὸ Θεό· τὸ ἔδειξε καὶ μὲ τὴν **ἀγάπη του στὸν πλησίον**. Διαβάστε τὴν ἀγία Γραφή καὶ θὰ δῆτε, ὅτι ποτέ δὲν κάθισε στὸ τραπέζι χωρὶς νὰ ἔχη καὶ κάποιον φιλοξενούμενο. Τὸ ψωμί του τὸ μοιραζόταν μὲ ἄλλους, διαβάτες καὶ ταλαιπωρημένους. Γι' αὐτὸ μιὰ μέρα, ὅπως λέει ἡ Γραφή (βλ. Εβρ. 13,2), ἀξιώθηκε νὰ φιλοξενήσῃ καὶ τρεῖς ἄνδρες, ποὺ ἦταν «ἄγγελοι», εἰς τύπον τῆς ἀγίας Τριάδος.

Εἶχε μιὰ καρδιά ὁ Ἀβραάμ ποὺ ἀγαποῦσε ὅλους. Ἐμεῖς κλεινόμαστε στὸ καβούκι μας, κοιτᾶμε μόνο τὸ σπιτάκι μας· ἔξω ὁ κόσμος ἄς καίγεται. Τὰ Χριστοῦγεννα νὰ περάσουμε καλὰ μὲ τοὺς δικούς μας· τί γίνονται οἱ ἄλλοι μᾶς εἶνε ἀδιάφορο. Χριστιανισμὸς εἶνε αὐτός; Τότε εἶσαι Χριστιανός, ὅταν λησμονεῖς τὸν ἑαυτό σου καὶ σκέπτεσαι τοὺς ἄλλους· αὐτὴ εἶνε μεγάλη ἀνακάλυψις, ν' ἀνακαλύψῃς δηλαδὴ ὅτι ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι.

Ὁ Ἀβραάμ λοιπὸν ἦταν γεμάτος ἀγάπη γιὰ τὸν κόσμο, ὅπως δείχνει καὶ τὸ ἀκόλουθο περιστατικό. Οἱ ἄγγελοι τοῦ ἔδειξαν τὰ ἁμαρτωλὰ Σόδομα καὶ τὴ Γόμορρα καὶ τοῦ εἶπαν· —Σὲ λίγο δὲν θὰ μείνῃ τίποτα, θὰ καταστραφῶν. Ὁ Ἀβραάμ δὲν χάρηκε, δὲν ἦταν σαδιστής· λυπήθηκε. Παίρνει λοιπὸν πρωτοβουλία καὶ λέει· —Κύριε, σὲ παρακαλῶ· ἂν μέσα στὶς πόλεις αὐτὲς βρεθοῦν 50 δίκαιοι, δὲν θὰ σώσης καὶ τοὺς ἄλλους χάριν αὐτῶν; Λέει ὁ Θεὸς μιλώντας διὰ τοῦ ἀγγέλου· —Χάριν αὐτῶν δὲν θὰ τοὺς καταστρέψω. Δὲν ἦταν ὅμως βέβαιος ὁ Ἀβραάμ, τοὺς ἤξερε καλὰ· γι' αὐτὸ τολμᾷ πάλι καὶ λέει· —Ἄν εἶνε 45; —Δὲν θὰ τοὺς καταστρέψω. —Κι ἂν εἶνε 40; —Οὔτε τότε. —Κι ἂν εἶνε 30; —Οὔτε τότε. —Κι ἂν εἶνε 20; —Οὔτε τότε. —Κι ἂν βρεθοῦν ἐκεῖ μόνο 10; —Καὶ δέκα δίκαιοι ἂν βρεθοῦν, δὲν θὰ τοὺς καταστρέψω χάριν αὐτῶν (βλ. Γέν. 18,16-32). Εἶχε λοιπὸν ἀγάπη.

● Ἐνα ἄλλο δεῖγμα τῆς πίστεως τοῦ Ἀβραάμ ἦταν ἡ **ἀνδρεία** ποὺ ἔδειξε ὅταν κάποτε ἐχθροὶ ἔκαναν ἐπιδρομὴ καὶ ἄρπαξαν σὰν τὰ γεράκια

μεταξὺ ἄλλων τὸν ἀνιψιό του τὸ Λῶτ μὲ τοὺς οἰκείους του. Ὁ Ἀβραάμ δὲν δειλίασε· πίστι στὸ Θεὸ καὶ δειλία εἶνε πράγματα ἀσυμβίβαστα. Σήμανε συναγεμὸ· ἐπιστράτευσε 318 δούλους του, μπῆκε μπροστά, κυνήγησε τοὺς ἐχθρούς, πολέμησε, νίκησε καὶ ἐλευθέρωσε τὸν ἀνιψιό του. Ὅπου πίστις, βλέπετε, ἐκεῖ καὶ ἥρωισμός.

● Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ὄχι πλέον ἄνθρωποι ἀλλὰ καὶ ἄγγελοι καὶ ὁλος ὁ κόσμος θαυμάζει τὸν Ἀβραάμ, εἶνε ἡ **θυσιὰ τοῦ Ἰσαάκ**. Ὑπάρχουν στιγμές, λίγες στὴ ζωὴ, ποὺ ὁ Θεὸς μᾶς ζυγίζει καὶ τότε παίρνουμε ἢ ἄριστα ἢ μηδέν. Τέτοια στιγμή ἦταν ὅταν ὁ Κύριος τὸν διέταξε νὰ κάνῃ — τί; νὰ πάρῃ τὸ παιδί του τὸν Ἰσαάκ καὶ νὰ τὸ θυσιάσῃ. Κι ὁ Ἀβραάμ, ἀκόμα καὶ στὴ σκληρὴ αὐτὴ διαταγή, ὑπήκουσε. Μόνο γονεῖς ποὺ ἔχουν μονάκριβα παιδιὰ, μποροῦν νὰ καταλάβουν τί θὰ πῆ αὐτό. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν θέλει ποτέ γονεὺς νὰ σφάξῃ τὸ παιδί του. Ὅχι, ἦταν μιὰ δοκιμασία. Τὴν ὥρα, ποὺ τὸ χέρι τοῦ Ἀβραάμ ἦταν ἔτοιμο νὰ σφάξῃ τὸ παιδί, ἄγγελος τὸν σταμάτησε· —Φτάνει, λέει, μέχρι ἐδῶ· φάνηκε ἡ πίστι σου· ἔδειξες, ὅτι πάνω ἀπ' ὅλα ἀγαπᾶς τὸ Θεό. Γι' αὐτὸ θὰ εὐλογηθῆς, οἱ ἀπόγονοί σου θὰ γίνουν πολλοὶ σὰν τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης· *«καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς»* (βλ. βλ. 22,17-18) — προφητεία ποὺ ἐκπληρώθηκε ὄχι στὸν ἰουδαϊσμὸ ἀλλὰ στὸν χριστιανισμὸ.

* * *

Ἀδελφοί μου, σᾶς συνιστῶ νὰ διαβάσετε στὰ σπίτια σας τὸ **βιβλίον τῆς Γενέσεως**.

Ἡ πίστι τοῦ Ἀβραάμ δὲν ἦταν *«κάλαμος ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος»*, καλὰ μὲν ποὺ κινοῦν οἱ ἄνεμοι (Ματθ. 11,7· Λουκ. 7,24)· ἦταν **γρανίτης**. Ἐνας αὐτός, πῆγε κόντρα μὲ ὅλους. Φανταστῆτε ἕνα κάρβουνο ἀναμμένο νὰ πέφτῃ μέσ' στὴ θάλασσα καὶ νὰ μὴ σβῆνῃ, νὰ νικάῃ τὴ θάλασσα, καὶ νὰ φεγγοβολῆ καὶ νὰ γίνεταί φάρος.

Τέτοια πίστι πρέπει νὰ ἔχουμε κ' ἐμεῖς. Σήμερα οἱ ἄνθρωποι δὲν πιστεύουν στὸ Θεό, δὲν ὑπάρχει ἡ πίστι αὐτὴ τοῦ Ἀβραάμ. Ἐλάχιστοι πιστεύουν. Σ' αὐτὴ τὴ γενεὰ ποὺ ζοῦμε, γενεὰ Σοδόμων καὶ Γομόρρας, *«στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου»*. *«Ὅσοι πιστοί, ὅσοι πιστοί!»* (θ. Λεϊτ.). Κι ἂν ἀκόμα ἔλθῃ ὥρα καὶ μείνῃς ἕνας μόνο, νὰ φωνάζῃς· **Πιστεύω, Κύριε!**

Μὲ τέτοια πίστι νὰ πλησιάζουμε τὰ ἄχραντα μυστήρια· **μὲ τέτοια πίστι νὰ ζήσουμε**. Κι ὅταν μεθαύριο χτυπήσουν οἱ καμπάνες, νὰ μαζευτοῦμε στὴν ἐκκλησία καὶ νὰ ψάλλουμε ὅλοι, *«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»* (Λουκ. 2,14)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**